

Ne morem verjeti, da je minilo 40 let od začetka moje službe.

Če se ozrem nazaj, imam še vedno pred očmi stik s prvimi učenci. Takrat so bili to četrtošolci. Enako mi bodo ostali v lepem spominu prvošolčki zadnjega leta službovanja. V tem času sem poučevala od 1. do 5. razreda in bila tudi v podaljšanem bivanju.

V teh letih se je marsikaj spremenilo. Spremenil se je kolektiv, pouk, učna tehnologija, prostori na šoli, indnevi dejavnosti. Predvsem pa so drugačni otroci.

Kjer je sedaj jedilnica, je bila takrat stara telovadnica. V kletnih prostorih je bila jedilnica oz. razdeljevalnica hrane. Šola ni imela svoje kuhinje. Hrano nam je dovažal takratni SCT. Jedli smo pasulj, segedin, golaž.

Izmenjalo se je pet ravnateljev (Zinka Smola, Janez Premru, Mojca Škrinjar, Katja Arzenšek in Franci Hočevar). Tudi veliko kolegov/kolegic sem v tem času spoznala.

Ne morem verjeti, da je minilo štirideset let, odkar sem prvič prestopila prag svoje šole.

Takrat je bila to Osnovna šola Zvonka Runka, ki pa se je po osamosvojitvi preimenovala v Osnovno šolo Spodnja Šiška. Sprejela me je tedanja ravnateljica, gospa Zinka Smola. To so bili trenutki velikih pričakovanj, pa tudi strahov in dvomov. A ko sem stala pred svojimi prvimi učenci, četrtošolci, je vse steklo. In teklo je štiri desetletja.

V svoji pedagoški karieri sem poučevala vse razrede od prvega do petega, od blizu pa sem spoznala tudi delo v podaljšanem bivanju. Spominov je toliko, da bi lahko napisala zajetno knjigo. Če odmislim papirologijo (tudi o tem bi lahko napisala knjigo), so spomini prečudoviti.

Seveda se je v teh letih marsikaj spremenilo. Ne samo stavba šole in namembnost posameznih prostorov, ampak tudi pogoji dela, delo z učenci, sodelovanje s starši in kolegi učitelji.

Stavba je resnično doživela popolno preobrazbo. Spominjam se stare telovadnice, pa razdeljevalnice hrane v kleti, saj kuhinje ni bilo in so nam hrano dostavljali od drugod, spominjam se majčkene knjižnice v pritličju, ki je zaradi prenatrpanosti pokala po šivih ... Danes je to sodobna šola z vsem, kar šola mora imeti.

Tudi moj kolektiv se je v desetletjih bistveno spremenil ali bolje povedano prenovil. Ko sem prišla, sem bila med najmlajšimi, a so me kolegice in kolegi takoj sprejeli medse. V vsem tem času so učitelji in drugi delavci šole prihajali in odhajali, vedno pa je obstajalo neko močno jedro, ki je »voz vleklo naprej«.

Včasih ni bilo računalnikov. Vse smo delali ročno: pisanje učnih priprav, pripravljanje učnega gradiva, vaj, nalog, pisanje spričeval in še cel kup drugih stvari. Edini pripomoček je bil ciklostil. Za tiste, ki ne vedo, kaj je to: naprava za razmnoževanje npr. vaj, ki si jo vrtel ročno in bil ob koncu od nog do glave popackan z vijoličasto barvo. Na neki pedagoški konferenci nam je kolega matematik Jože Kotnik predstavil fotokopirni stroj. To je bil za nas skoraj nedoumljiv čudež! In še en čudež: fotokopirni stroj smo na šoli resnično nabavili.

To je samo eden od premnogih spominov in samo ena od premnogih sprememb, ki so pripeljale v današnji čas. Spremembe so pač nujne, če hočemo učitelji utirati pot razvoju in napredku.

Res se je vse spremenilo, najbolj pa otroci.

Marija Kodrca